

En ödestiger bröllopsnatt.

59 C Br. Bröllopsnatt

Sw. S. S. S.

Sw.

(Bk.)

1902

EN ÖDESDIGER BRÖLLOPSNATT.

STOCKHOLM.
OL. HANSENS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
VICTOR PETTERSONS A.-B. TR.
1902.

Denna förmiddag hade vigseln ägt rum mellan Erik Helfert och Olga Suttner, och brudparet hade rest med första snälltåg till T . . . för att därifrån fortsätta sin bröllops-tripp genom Italien.

Den hemlighetsfulla atmosfer, som i allmänhet omger ett nygift par, röjde äfven i detta fall till och med för en flyktig iakttagare nyheten af det band, som förenade dem, och mången nyfiken blick följde dem på deras väg från stationen till hotellet.

Sedan de anländt dit, försvann den unga frun för att befria sig från resdammet, under det att Erik ur resväskan tog fram en kravatt

som var ännu mera fläckfri än den, hvilken han hittills burit.

Sedan denna knutits enligt alla konstens regler, gick han på tåspetsarna fram till Olgas dörr och knackade sakta på. Som svar hördes lätta, tillskyndande steg, och dörren öppnades nätt och jämt så mycket att ett litet vackert hufvud visade sig, och Olga frågade:

“Önskar du något, Erik?”

“Jag vill blott säga dig, min skatt, att jag går ned för att beställa supén och på samma gång se om vårt bagage. Inom tio minuter är jag åter hos dig.“

Med dessa ord tog Erik sin hustrus hufvud mellan sina händer, såg ömt på henne med sina vackra ögon och kysste henne till afsked på hennes rosenröda läppar.

Småleende och rodnande drog sig Olga tillbaka och visade sig några minuter senare i yttre rummet frisk och vacker som en ros.

Då hennes man ännu icke kommit åter,

gick hon af och an i rummet och gaf detta genom att maka en och annan möbel till rätta ett angenämare utseende, såsom endast en kvinnas händer förmå göra det.

Därpå slog hon sig ned vid fönstret i en bekväm länstol och betraktade det rörliga lifvet på gatorna. Det var lördag afton, och trafiken var ytterst liffig.

Efter en stund tittade Olga på klockan; den var nästan 7 och hennes man hade ännu ej kommit åter. Redan hade en halftimme förflutit, sedan han gick, och han ämnade dock endast stanna borta tio minuter.

Hon lyssnade ifrigt efter hvarje ljud i tamburen, hon hörde steg närma sig och aflägsna sig, men de tillhörde aldrig, aldrig hennes man. Mörkret bröt in, lyktorna tändes och slutligen var reflexen från dessa på väggen midt emot det enda ljuset i rummet. Olga satt i mörkret och tänkte på hur illa det vore af hennes man att denna afton, strax efter deras an-

komst lämna henne ensam i det främmande hotellet.

Hon föresatte sig att taga mycket kallt och reserveradt mot honom, men strax voro alla dessa föresatser glömda, då nu steg åter hördes och dörren öppnades.

Med ett gladt utrop skyndade hon honom till mötes, men drog sig förskräckt tillbaka, då en främmande röst svarade:

“Ursäkta mig, nådig fru, jag ämnade icke störa. Jag trodde att frun var nere i matsalen.”

“Hvem är ni? Hvad vill ni“, frågade Olga besviken.

“Jag är städerskan, nådig fru; då ni sitter i mörkret, skall jag endast tända gasen, och om frun önskar något ber jag er ringa, då kommer rumsvaktmästaren genast.”

Sedan hon dragit ihop de tunga gardinerna, lämnade hon rummet, dock icke utan att sända den ensamma unga frun en medlidsam blick.

Med en djup suck tittade Olga åter på klockan, och åter hade en timme förflutit. Alla stadens klockor slogo åtta. Upprörd gick hon af och an i rummet. Förutom af den plågsamma oron pinades hon äfven af hunger, ty hon hade knappast ätit något vid bröllopsbordet.

Äntligen tog hon mod till sig och öppnade dörren. Allt var tyst i huset, och hon vågade sig ut genom tamburen, som ledde till trappuppgången. Orörlig stannade hon där och väntade. Den ena minuten förflöt efter den andra, men hennes man kom icke.

Hon kände sig nära att gråta och uppsökte åter sitt rum alldeles utmattad af det fåfänga väntandet och den plågsamma hungern. Hon brast i gråt och tårarna lättade något hennes beklämda hjärta.

Sedan hon baddat sina röda ögonlock med eau de Cologne föll hennes blick på den blanka knappen bredvid dörren, och hon beslöt att

ringa på vaktmästaren och beställa kvällsmat åt sig.

Sagdt och gjordt. Maten var förträfflig, och Olga glömde för några ögonblick sin pinande oro. Men alltför snart var hungern stillad, och den unga fruns upphetsning ökades alltjämt, då klockan blef nio och tio, och hennes man ännu ej kom.

Hon beklagade sitt sorgliga öde, tyckte sig vara den mest ringaktade varelsen i världen, förbannade den stund, som fört henne tillsammans med Erik, ja själfva dagen då hon blifvit född.

Plötsligt korsade den tanken hennes hjärna att hennes man kunnat råka ut för en olycka. Hon måste till hvarje pris förskaffa sig visshet. Hastigt satte hon hatten på hufvudet och skyndade ned för trappan.

Full af tjänsteifver skyndade portieren henne till mötes och frågade:

“Hvarmed kan jag stå till tjänst, nådig fru?”

“Tack, jag behöver intet“, stammade Olga, “det vill säga, jag tänkte fråga om ni sett något till min man?“

Portieren undertryckte ett leende, men svarade vördnadsfullt:

“Er man, nådig fru? Får jag fråga om namnet?“

“Helfert, herr Erik Helfert. Han gick ned... för att se om bagaget.“

“Jag såg herr Helfert helt flyktigt vid sextiden“, inföll vaktmästaren, som stod bredvid. “Då gick han bort med en annan herre, sedan dess har jag icke sett honom.“

“Kanske han gått på teatern“, sade portieren förbindligt, “i så fall kommer han nog genast.“

Denna upplysning jagade blodet upp i den unga fruns ansikte; i hvilket falskt, afskyvärdt ljus ställdes hon icke genom Eriks hänsynlösa beteende.

Med en värdig nick och ett kort: “Jag

tacka er för er vänlighet“, vände hon sig om för att gå och uppsökte med tungt hjärta sina rum.

Här satte hon sig åter i länstolen och vändade och vakade. Mer än en gång sprang hon upp, när hon trodde sig höra sin mans steg, men hon misstog sig ständigt.

Då morgonen grydde, lade hon sig alldeles utmattad på sängen, tills det klara dagsljuset väckte henne till medvetande om den förfärliga verkligheten.

“Jag måste resa hem till min far“, mumlade hon.

Mekaniskt klädde hon sig och band ett tätt flor för sitt ansikte, så att ingen skulle kunna känna igen henne. Hon hade åldrats flera år under den natten.

Obemärkt smög hon sig nedför trappan genom vestibulen och ut på gatan. Klockan var sju på morgonen. En droska, som körde förbi, förde henne till stationen, till hvilken

hon anländt endast några timmar förut i sitt unga äktenskaps fulla lycka.

Kort tid därpå for en vagn fram för herr Suttners herrgård, och ägaren skyndade den oväntade gästen till mötes.

Förvånad, men likväl full af faderlig kärlek slöt han sin dotter Olga i sin famn och förde henne in i huset utan att afvänta ett förklarande ord.

* * *

Huru hade det under tiden gått Erik Helfert?

Fem minuter efter det han lämnat sin hustru inträdde han i bagagerummet. Då slog honom plötsligt någon på axeln, och då han vände sig om, kände han igen en kamrat från studenttiden, hvilken han länge förlorat ur sikte.

Det ena ordet tog det andra, och mötet slutade med att de två vännerna drucko ett glas tillsammans på hvarandras och på den unga fruns välgång.

Midt under det lifliga samtalet tog sig Erik åt kinden och ropade:

“Se så där, nu börjar den dumma tanden värka, det blir allt en härlig tillgift till smekmånaden.”

“Låt draga ut den“, var svaret.

Erik var genast redo att lyda vännens råd och den senare följde honom till nästa gathörn. På ett af de närmaste husen såg Erik en skylt, på hvilken han läste namnet:

“R. Warner, amerikansk tandläkare.”

Erik tog trappan i två steg och stötte i första våningen ihop med en herre, som just trädde ut genom tandläkarens dörr.

Erik lyfte på hatten och sade, ännu alldeles andfådd:

“Är ni kanske tandläkare Warner, min herre?”

“Ja“, lydde det vresiga svaret, “men nu har jag ingen tid, mottagningen är slut för länge sedan.”

“Ett ögonblick, om jag får be“, sade Erik.
“Jag har själf mycket brådtom, men det kan väl ej fördröja er mycket att dra ut en tand.“

Warner tvekade, men Helfert gjorde ej många omständigheter, utan sköt honom genom den öppna dörren in i operationsrummet. Ännu motsträfvig tog Warner af sig ytterrocken, och tände gasen, medan Helfert slog sig ned i operationsstolen.

Nu ville sluppen att han just kommit till en riktig humbug till amerikanare. Operationsstolen, Warners egen uppfinning, hade en särskild mekanism. Den intet anande patienten uppmanades att stödja armarna mot karmen och sätta sina ben på pallen. Men så snart som tandläkaren vidrörde en på sidan sittande fjäder, skildes stolen i alla fogningarna, och patientens armar och ben försvunno i de därigenom uppkomna fördjupningarna. Så snart som trycket på fjädern upphörde, slöto sig fogningarna åter och patientens armar och

ben sutto så hårdt inkilade att ingen rörelse var möjlig.

Äfven Erik måste finna sig i denna tortyr, trots alla bedyranden om att han nog skulle hålla sig stilla. Därpå stoppade tandläkaren en servet i munnen på honom, och Helfert tillslöt ögonen i afvaktan på operationen.

Han tyckte sig hafva setat länge i denna ställning, då han plötsligt bredvid sig hörde ett tungt fall. Då han slog upp ögonen, låg tandläkaren utsträckt på golvet bredvid honom med blekt och förvridet ansikte.

Åtlydande sin första ingifvelse ämnade Helfert skyndade mannen till hjälp, men blef nu först fullt medveten om sin egen hjälplöshet. Hans lemmar voro inkilade i stolen, och serveten hindrade honom att skrika.

Med all sin kraft försökte han befria sig ur den förfärliga stolen; han spände hvarje muskel, men förgäfves — utan förbarmande fasthöll stolen sitt offer. Äntligen uppgaf

han sina fåfånga befrielseförsök och lugnade sig med att väl någon skulle komma och förlösa honom.

Då träffade ljudet af steg hans ifrigt lyssnande öron. Stegen stannade utanför tandläkarens dörr och Erik hörde en högljudd knackning. Då han ej kunde skrika, slog han hufvudet häftigt mot stolryggen, men männen utanför dörren samtalande alltför ifrigt för att ge akt på det dofva bullret.

Då dörren icke öppnades, aflägsnade de sig, och Erik lyssnade nära att förtvifla till de bortdöende stegen. Hoppet om en snar befrielse hade varit fåfångt

Erik hade redan på gatan sett att huset var litet och nyttjades till affärslokaler. Männen voro tydligen de sista, som lämnade det, ty nu blef allt fullkomligt tyst kring honom. Han visste dessutom blott alltför väl att det var lördag afton och allt affärslif hvilade på

söndagen. Alltså var ingen räddning möjlig före måndagen.

Hans plågsamma tankar gällde dock ej så mycket hans egen tröstlösa belägenhet som fastmer hans stackars unga hustru, som nu väntade honom förgäfves och ej hade någon aning om att han vore en fånge mot sin vilja.

Han förbannade sin vän, han förbannade hela världen och ruskade och skakade åter stolen i hopp om att kunna stjälpa den, men den var fastskrufvad i golvet och rörde sig ej en enda hårsman. Hans hufvud brände, hans fötter voro iskalla, och käkarne smärtade honom på grund af den inklämda serveten, som han endast med möda kunde maka från den ena sidan till den andra.

Men hvad voro likväl alla fysiska smärtor jämförda med de moraliska plågor han led vid tanken på Olga. Hvad måste hon tänka om honom, hur måste hon icke afsky honom!

Hvad gjorde hans stackars lilla brud ensam i den främmande staden?

Kallsvetten pärlade på den olycklige mannens panna, allt gick rundt i hans hufvud och tycktes dansa framför honom; därpå höljdes allt i en tät dimma och han sjönk i en djup vanmakt.

Då han åter vaknade, sken solen in genom fönstret. Natten var lyckligtvis öfverstånden — med den nya dagen växte äfven hoppet om hjälp.

Läkarens liflösa gestalt låg ännu alltjämt bredvid honom, och Erik tänkte på hur förskräckligt det skulle vara om äfven han skulle dö på detta sätt utan att återse sin hustru och förklara henne allt.

Åter förflöto flera timmar, och den ständiga spänningen i förening med hungern och hans plågsamma ställning hade helt och hållet uttömt hans krafter; han försjönk åter i en djup vanmakt.

En stickande, brännande smärta i hans strupe väckte honom till nytt lif.

Med en våldsam ansträngning slog han upp ögonen. Ett främmande ansikte lutade sig öfver honom. Han försökte röra sig och fann till sin stora glädje att hans lemmar voro fria.

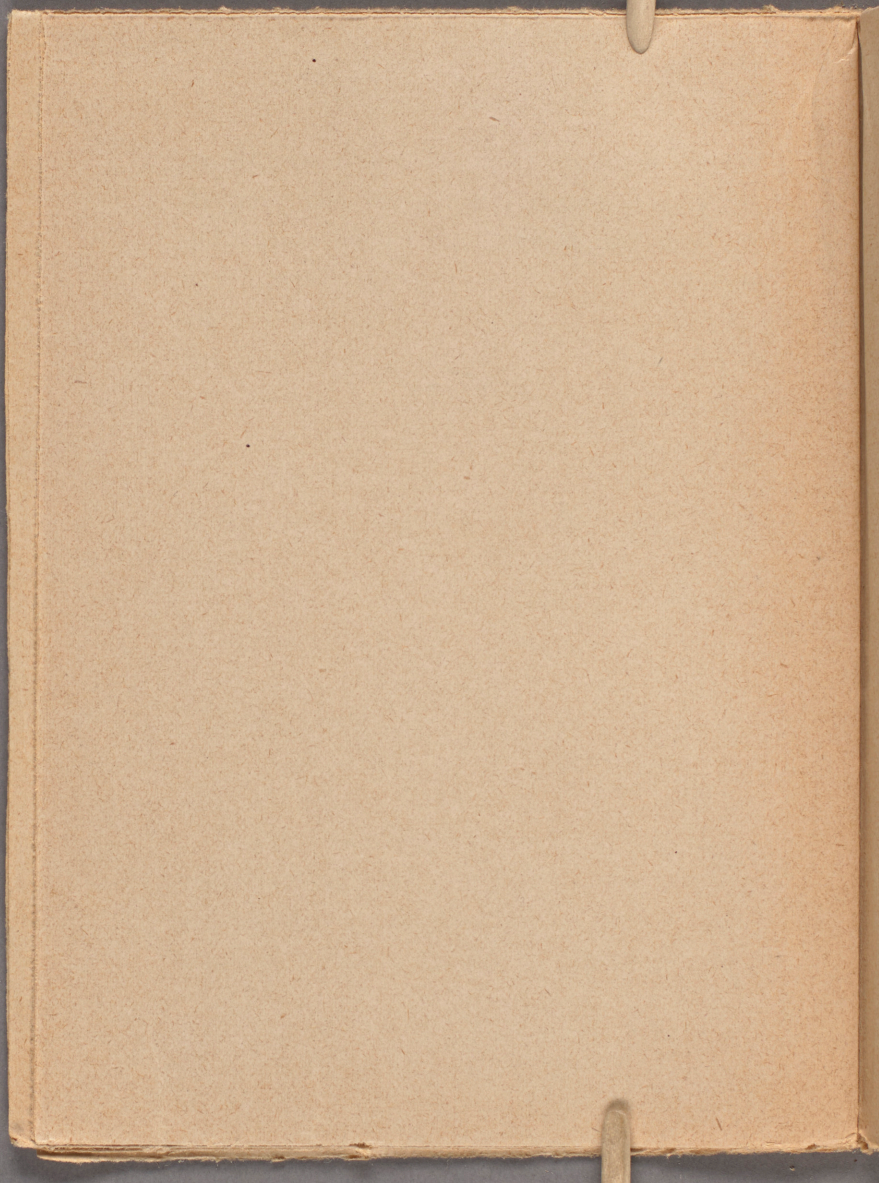
Räddningen hade kommit, ehuru den kommit sent. Tjänaren, som på morgonen kom för att städa på ateliern som vanligt, hade upptäckt det dubbla drama, som utspelats där och hade varit nog förståndig att genast utfria Erik.

Han lade honom på soffan och hämtade en läkare. Konjaken, som den senare gifvit patienten, framkallade den skärande smärtan i hans strupe.

Några ord förklarade situationen, och en vagn återförde Helfert efter tjugufyra timmar till hotellet, som han trott sig lämna på tio minuter. Sedan han hämtat sig något, förde

honom det nästa tåget till hans hustru. Huru det gick honom hos henne vet nog hvar och en, som kan förflytta sig till en snarlik be-
lägenhet.

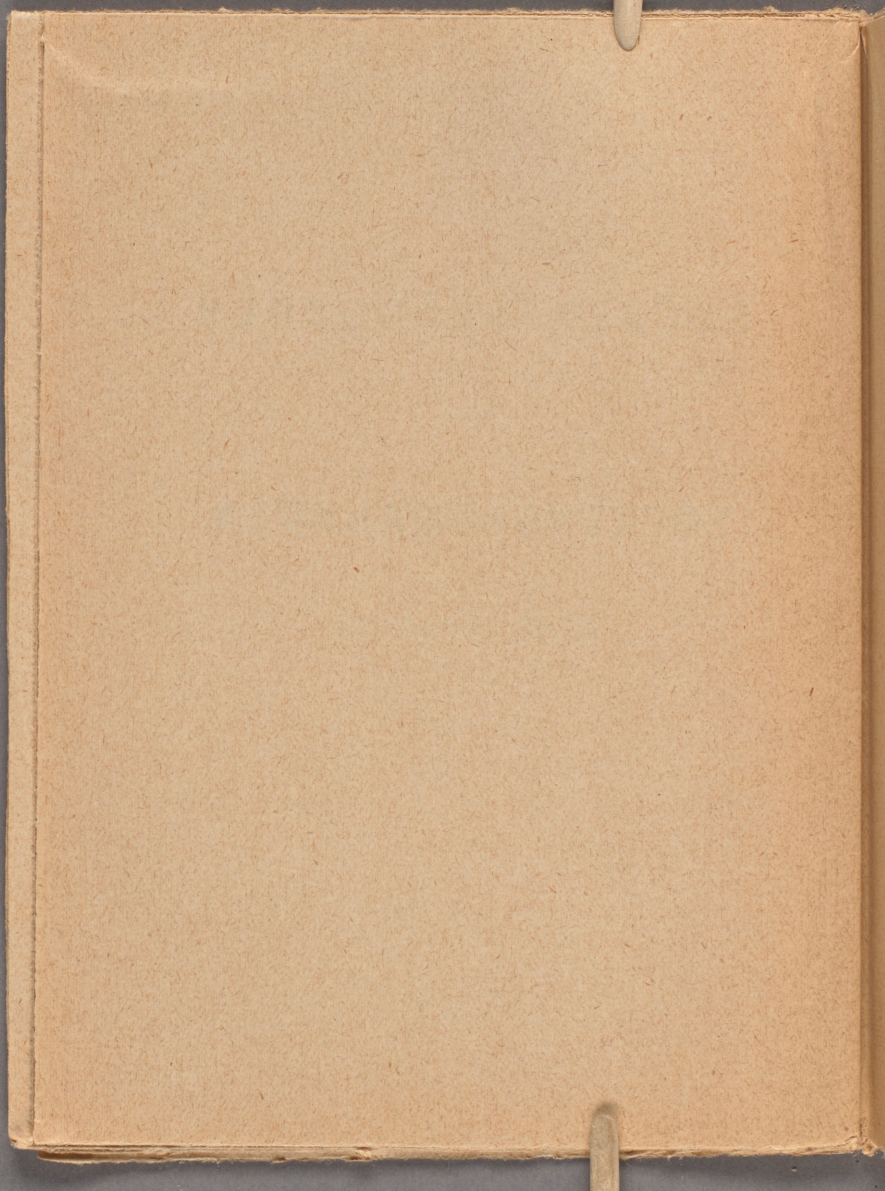
SOCKENSKRÄDDAREN

OCH

SOCKENSKOMAKAREN

SOM RIVALER

AF C. J.

Anders och Per voro bosatta i en och samma socken. Anders var skräddare och Per skomakare — sockenskräddaren och sockenskomakaren, som de kallades. Båda voro pin kära i en och samma flicka. Hon hette Inga.

Inga hade icke besvarat någonderas kärleksförklaringar, ty hon visste icke själf, hvem hon skulle gifva företrädet.

Anders och Per visste att de voro rivaler, hvarför de hvar för sig rufvade på hämnd.

Som nu socknen var mycket liten och det uti skräddare- och skomakareyrket icke fanns mer än Anders och Per som åtminstone dugde till någonting, så måste dessa ju helt naturligt anlita hvarandra.

Nu stundade det till midsommar och skräddaren skulle ovillkorligen ha sig ett par nya skor och skomakaren en ny rock, hvarför de gingo till hvarandra för att taga mått. Nu är hämnens timme slagen, tänkte skomakaren och skräddaren tänkte likaså, och så började de arbeta på sina nya beställningar — — —

Midsommarafton är inne och majstång har såsom vanligt rests invid en större bondgård. Hit strömma nu alla, både stora och små, som kunna krypa och gå, för att få sig en hoppsan efter speljannes fela. En stor skara är redan samlad. Anders och Per, i sina nya persedlar, hafva äfven infunnit sig och Inga är ej heller frånvarande.

Nu slår spelmannen några preludier och sedan klämmer han till med en sprittande bondpolska. Skräddaren och skomakaren synas dock icke ännu vara hågade för någon dans. De sitta och lura på hvarandra.

“Männe du icke snart skall upp och

profva dina nya skor“, tänkte skomakaren. Detsamma tänkte ock skraddaren i afseende på rocken.

Nu hafva de väntat så länge, att de börja ledsna därvid. Det skulle allt vara strunt om man inte skulle få en svängom med Inga i kväll, tänkte skraddaren och så bjöd han upp henne till nästa dans, fast besluten att hålla ögonen på skomakaren. Denne hade bjudit upp en annan flicka och var besluten att hålla ögonen på skraddaren.

Så går det undan med lustiga hopp och svängar. Men så börjar en och annan att fnittra!

Hvad är nu å färde? Jo, skraddaren har mistat hela underredet å sin ena sko, både halfsula, bindsula och klack. Han nästan anar, att äfven han är lurad; men vänta du, min käre skomakare, du har inte dansat ut ännu, tänkte skraddaren, och så försökte han fortsätta, fastän dansen nog blef haltande.

Nu blir det skomakarens tur: Hans rock har spruttit upp i ryggsömmen, så att han fått en halfva hängande å hvardera armen. I detsamma går det äfven med skräddarens andra sko som med den förra, han har endast ofvanlädret kvar, och detta pekar bakåt.

Nu blir han rasande och rusar mot skomakaren, och det brakar ihop med dem. Båda kämpa med ursinnig ifver, sparkande och gripande efter hvarandra.

Åskådarne, som fått situationen klar för sig, kunna ej afhålla sig från att utbrista i de hejdlösaste skrattsalfvor och hurrarop och låta dem således hållas.

Strax invid majstången är en liten sluttning och nedom denna sluttning ligger en djup damm, med vatten grönt som gräset och därtill tjockt och smutsigt. Hit hafva de båda antagonisterna förflyttats, och blinda som de äro för allt annat än sin motståndare, plumsa

de rakt ned i dammen, hållande sig fast uti hvarandra.

Nu brista åskådarne ut i ett ännu hejdlösare jubel, ty i dammen synes endast tvenne gröna klumpar, hvilka skola föreställa hufvud.

Dammens sidor äro nästan lodräta. Anders och Per söka gång på gång krafla sig upp, men då de gripa tag i den slippriga kanten, slinta de genast tillbaka. Till slut blifva de alldeles uttröttade och stå stumma och snopna — två fula fiskar.

Ändtligen tycka några af åskådarne det vara synd om dem, hvarför de hjälpa dem upp på det torra. Snopna och ruskiga att skåda, stå de där och blänga på hvarandra.

Inga, som äfven till viss del varit föremål för spektaklet, emedan hon dansat med skräddaren, då denne miste sin "undergång", var mycket uppbragt, men hon kunde ändå inte hålla sig för skratt, när hon såg de båda

antagonisterna stå där snopna och arga — —
och som de sågo ut sedan.

De funno det nu vara bäst att gå hvar
och en till sitt, ty stridslusten var för till-
fället försvunnen; men de hyste icke dess
mindre ett okufligare agg till hvarandra.

Tiden gick, och Anders och Per hade icke
talats vid sedan omnämnda äfventyr. De und-
veko att träffas, men då detta ändå någon
gång inträffade, blef deras hälsning endast ett
ilsket blängande.

Till sist började ändock skraddarens hjärta
vekna, och som han äfven hade behof af sko-
makarens bistånd, så beslöt han att taga första
steget till försoning och begaf sig därför till
skomakaren.

“God dag, Per!” sade han.

Skomakaren såg både häpen och förargad
ut, men han besvarade dock hälsningen och
frågade hvad anledningen till besöket var

”Jo, ser du, min käre Per; jag märker

att vi inte kunna vara utan hvarandras bistånd, och så tycker jag att det är rysligt dumt af oss att gå och blänga på hvarandra längre, och nu ha vi ju egentligen ingenting att gräla om, sedan Inga är förlorad för oss båda. Du vet väl att hon och Olle i H—torp tagit ut lysning?”

”Ja, jag har hört det.“

”Nåja! Nu har jag tagit första steget till försoning — var nu inte långafvig, utan låt oss blifva goda vänner igen. Hvad det där uppträdet vid midsommar angår, så voro vi ju lika goda spektakelmakare, fastän det försmädligaste var allt ändå, att vi skulle ramla i den förbaskade dammen och stå där som spektakel för allihop.“

Hur man skaffar sig vackra toaletter.

Författarinnan till ett "Modebref" ger damerna beaktansvärda råd, huru man som fru kan skaffa sig dyrbara toaletter. Hon skrifer: "Jag påminner mig tydligt ett åtta dagars krig, som jag en gång förde med min salig man om en visserligen mycket dyrbar men på den tiden äfven mycket begärlig kaschmirschal. Efter allehanda fåfänga kapitulationer, försmåddamiddagar, vanmakter, i utsikt ställda badresor, o. s. v. fick jag genom en trofast, finkänslig väninna, som för sitt lif gärna skulle velat framkalla en skandal, veta, att min man på en enda afton spelat bort femtio tusen francs i engelska klubben. Det var visserligen efter våra förhållanden ingen olycka, men summans storlek förargade mig likaväl, och jag beslöt att på intet vis undertrycka min förtret utan låta den tjäna som ett medel att uppnå mitt ändamål. I afsikt att genom ett vågadt initiativ få min vilja fram sade jag till min

man vid supéen, som vi intogo med trumpna och förtretade ansikten. "Vet du, *mon cher*, hvem som uppfunnit spelkorten?" — "Nej!" — En minuts paus. Josef bytte om tallrikarne, min man fördjupade sig i en gåslefverpastej. — "Vet du, *mon cher*, hvarför man uppfunnit korten?" — Återigen ljöd ett "nej", men något lifligare än förra gången, och samtidigt gled en nyfiken blick i smyg bort till mig. Då jag besvarade den med en fast sådan, ägnade han visserligen stort intresse åt en tryffel på sin tallrik, men jag kände, att jag vann terräng. Med den älskvärdaste min började jag *ma petite histoire* om konungen i gamla, länge sedan bortglömda dagar, som blef vansinnig af idel filosoferande, och till hvars förströelse man uppfann spelkorten. Min man lyssnade uppmärksamt. Då jag vid slutet af min berättelse frågade honom, om han icke fann det löjligt och ovärdigt för en man att bland förståndiga människor nyttja narrens brokiga,

trycktaleksaker, och ofta därigenom vedervåga en förmögenhet, kanske en hel familjs lycka i lifvet, svarade han helt obesväradt:

“Jo visst, mitt barn, men det är nu en gång skick och bruk inom de högsta kretsarne att spela kort, det är till och med på modet, och det skulle anses som ett betänkligt tecken, om en man som jag icke skulle kunna våga några tusen francs på spel.” — Nu triumferade jag. — “Min kaschmirsschal är äfven på modet.” — “Nå väl, du skall få den.” — Härmed var kriget slut, och kontributionen utbetalades till mig i banknoter den följande dagen.

*

Lefvande död. På porten till en österrikisk kyrkogård står skrifvet: “Enligt kyrkorådets förordnande få endast döda, hvilka lefva i denna församling, begrafvas här.”

